

Værdighed, at det offentlige skal yde en Slags Pension, som hviler paa Hensynet til den Betydning, selv en almindelig Arbejders Gerning har for Samfundets Husholdning i det hele, til Personer, der ikke blot væsentligst kun have tæret paa Samfundet, men endog været til absolut Skade og slet Eksempel, dels er det et billigt Krav, at den, som ærlig og redelig har stræbt Livet igennem, ikke ser det, der skulde være den velfortjente Belønning for en saadan Stræben, kastet hen til Personer, der end ikke nyde almindelig borgerlig Agtelse, og en anden Fremgangsmaade vil ganske forvirre Begreberne og neutralisere den Opfordring, som Loven under en modsat Forudsætning i rigt Maal kunde give til at søge at gøre sig værdig til at nyde godt af den.

I den nævnte Retning maatte man altsaa ønske en Ændring paa dette Punkt.

ad 3. Med Hensyn til Spørgsmaalet om at knytte Alderdomsunderstøttelsen til Selvhjælp af en eller anden Art maa det vel siges, at Meningerne ere mest delte.

En negativ Selvhjælp, bestaaende i, at paagældende har holdt sig fri for Fattighjælp i en Arrække, forinden han søger Alderdomsunderstøttelse, kræves vel af alle; men fra nogle Sider menes det, at Loven er gaaet for vidt ved dels at sætte Arrækken til 10 Aar, dels at udelukke ogsaa den, hvis Fattighjælp er tilbagebetalt eller eftergivet.

Magistraten er tilbøjelig til at mene, at det vel kan forsvares at indskrænke de 10 Aar til 5, men at det, navnlig i saa Fald, ikke vil være rigtigt at aabne Udgang for den, der har tilbagebetalt eller faaet eftergivet Hjælpen. I begge Tilfælde vilde det nemlig ellers kunne komme til at bero paa tilfældige Omstændigheder, om der havdes Krav paa Alderdomsunderstøttelse eller ikke, nemlig, for saa vidt angaar Tilbagebetaling, derpaa, om Bedkommende kunde finde en Slægtning eller Belgører, der var villig til at hjælpe ham med det skyldige Beløb, og for saa vidt angaar Eftergivelse, derpaa, om hans Forsørgelseskom-mune fandt Anledning eller ikke til at eftergive Hjælpen, idet der jo, naar Tiden sættes til ifkun 5 Aar, ikke vil blive Tale om de Tilfælde, hvor der ifølge Fattiglovens § 35, 1ste Stykke, havdes Ret til Eftergivelse.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om positiv Selvhjælp, nærer man den Anskuelse, at Kravet om en saadan som Betingelse for Retten til Alderdomsunderstøttelse ikke bør opstilles, forudsat at de andre Betingelser og Lovens Bestemmelser i det hele ikke er saadant Indhold, at der derigennem er værnet nogenledes imod, at Alderdomsunderstøttelse tilfalder uværdige Personer eller Personer, hvis hele Levevis falder sammen med Fattigvæsenets egentligste Klientels. Er dette Tilfældet, skønnes der ikke at være nogen som helst Grund til at udelukke den i og for sig hæderlige og arbejdsomme Mand eller Kvinde, fordi han, maatte af ham absolut utilregnelige Grunde — uheldige Arbejdsforhold, Sygelighed, mange Børn osv. — har været ude af Stand til at lægge noget hen til Alderdommen, ja endog blot til at være i Sygekasse.

Paa den anden Side maa det siges at være en af den nævrende Lovs store Brøst, at den ved sine Bestemmelser om, at Understøttelsen skal rette sig efter Trangen, og ved ikke at sætte nogen Grænse for dens Størrelse i Virkeligheden endog modarbejder Lyften til at gøre noget for at betrygge sig i sin Alderdom.

Efter dens nævnte Bestemmelser, korrekt gennemførte, skal nemlig ubetinget al Indtægt fradrages i den Alderdomsunderstøttelse, hvorpaa Bedkommende, om han var ganske tomhændet, kunde have Krav, ogsaa t. Eks. en Livrente, som han har købt for selberhvervede Midler, opsparat Kapital osv.; og selv om man — gennem en paa gode Hensyn støttet, men dog utvivlsom Tilbedømmelse af Lovens Raad — har mildnet dette noget ved ikke at fradrage det hele og lignende, vil den fornævnte Virkning ikke kunne udeblive.

At fjerne denne Virkning af Loven maa anses som paatrængende nødvendig; og det forekommer Magistraten, at dette fuldtud er muligt, naar man paa den ene Side følger den ad 1 fremsatte Tanke om en Trangslinie, altsaa fastsætter en bestemt Aarsindtægt som det fornødne, der ubeluffer, og paa den anden Side tilstaar Understøttelsen efter bestemte Takster og med en vis nærmere Begrænsning, saaledes som fremstillet nedenfor ad 4.

Sættes den omtalte Indtægt til et ikke altsfor lavt Beløb, t. Eks. for Kjøbenhavns Bedkommende til 360 Kr. for en enlig Person, vil Følgen blive, at enhver, som har en Indtægt, der blot ikke naar det nævnte Beløb, vil, for saa vidt han i øvrigt opfylder Betingelserne, indtil en vis Grænse faa samme Alderdomsunderstøttelse som den, der har mindre eller slet intet.

Med andre Ord: Den, der har sikret sig noget til sin Alderdom, faar affurat dette mere at leve af end den, som intet har sikret sig, forudsat at alle andre Forhold ere ens, kun med den Begrænsning, som følger af, at der maa sættes et Maximum for den Indtægt, som kan naas ved Hjælp af Alderdomsunderstøttelsen.